

FRANCESC ESTEVE

25 d'Abril: els Països Catalans, el PP i el BNV

“ amb la revolta, el primer somriure”: això ha estat, amb el permís de Llach per a estrafer-li el vers, la commemoració d'aquest 25 d'Abril. Després de l'ofec que fou la victòria electoral de la dreta espanyola fa just dos mesos, la ciutadania ha respost a la crida d'Acció Cultural del País Valencià desafiant les amenaces i els tripijocs *chulescos* del PP –potser encara amb més ganes. Contra la criminalització amb què han volgut dinamitar els actes, abans i després, la gent els ha convertits en una magnífica demostració de salut cívica i nacional dels Països Catalans. Perquè enguany –cal subratllar-ho–, la convocatòria es feia clarament en clau de Països Catalans.

En efecte, 60.000 persones s'aplegaven en una manifestació amb un lema que lligava el 25 d'Abril amb l'11 de Setembre. 659 regidors i batlles vinguts de l'un cap a l'altre del país i des del centre fins a l'esquerra –amb l'única autoexclusió del Bloc Nacionalista Valencià– es constituïen en assemblea per primera vegada. I tot plegat esclatava en l'espectacle *Germania 2007* a la plaça de bous, que les altes instàncies del *poder valenciano* havien intentat de prohibir.

La primera conseqüència dels actes és que s'ha trencat de manera inequívoca i multitudinària el tabú vigent des de la transició sobre els Països Catalans. Ni que siga encara en un estadi bàsic i més aviat simbòlic, ja és factible de reunir milers de persones i de coordinar d'alguna manera els polítics de tota la nació superant el constrenyiment autonòmic. I això és precisament el que ha causat la reacció –històrica– dels reaccionaris. Això i el fet que hi haja una força real que se'ls oposa frontalment en valors democràtics i nacionals. Perquè aquest 25 d'abril ha resultat el primer gran acte d'oposició, aquell que ha disparat l'alarma de la maquinària *pepera* arrepapada en la complaença postelectoral. No és debades que hagen ressuscitat tots els fantasmes de la transició: des del desordre públic fins a la subversió i el terrorisme, des de la invasió catalanista fins a l'insult a la pàtria –a la *patria chica levantina*

na i a l'Espanya eterna. I el tercer fet destacat és el comportament singular del Bloc Nacionalista Valencià, la força política que, en principi, més podria beneficiar-se del fet que algú convoqués milers de persones sota els lemes nacionalistes i progressistes del 25 d'abril i reunís centenars de regidors en un marc on podia presentar-se com a amfitrió. Doncs el BNV ha fet exactament el contrari: retirar-se i dissuadir els seus perquè no assistissen a cap d'aquests actes. I s'ha trobat que, corrent cap al centre per forçar un fora de joc de tothom, li han fet una golejada memorable.

En l'assemblea de regidors, hi participaren tots els partits de centre i esquerra dels Països Catalans –inclòs el seu soci CiU–, tret d'ells. La manifestació era plena a vessar, i ells no hi eren ni hi convocaben. El BNV acabava essent l'única força alineada amb el PP contra les multituds que es manifestaven al carrer i contra els qui corejaven Llach a la plaça de bous, multituds que un PP històric anatemitzava com a vandàliques, terroristes, invasores i com un insult a les institucions valencianes. Finalment, Antoni Porcar, regidor

del BNV a Castelló de la Plana, encara persistia a criticar l'assemblea de 659 electes amb el curiosíssim argument que la convocava Acció Cultural del País Valencià i que Eliseu Climent no milita en cap partit ni l'ha elegit ningú. No és, doncs, gratuït que don Eduardo Zaplana, després de condemnar els manifestants per “*insultar a las instituciones democráticas de nuestra Comunidad*” i de carregar contra totes les altres forces per donar suport a “*algo tan inconstitucional como los Países Catalans*”, es felicites del nou posicionament del BNV i l'indultés de la crema: “*satisfecho de ver que formaciones políticas que antiguamente habían colaborado con ese movimiento [...] se han apartado del mismo*”.

Jo, amb *apartamientos* que em deixen contra el carrer i em fan guanyar lloances de figures tan honorables com don Eduardo, si fos del BNV, m'ho faria mirar.

Lector de català a la Universitat de Liverpool

“La primera conseqüència dels actes és que s'ha trencat de manera inequívoca el tabú vigent des de la transició sobre els Països Catalans.”